

man ikke var kommen en Smule videre, men hurtigt kom ud i det samme Uføre igen. Men jeg tror rigtigt nok, at om end dette vil være en Uværlig for Flertallet i begge Ting, vil Flertallet i dette Ting dog komme til at ſtaa i den ſvageſte Poſition, thi jeg frygter for, at naar der opſtaar ſaglige Tvivſteſpørgsmaal, navnlig paa Finansloven — det er jo Finansloven, førſte Punkt i Reſolutionen drejer ſig om — ſaa vil det let komme til at ſtille ſig ſaaledes, at det bliver Flertallet i dette Ting, der kommer til at give eſter for at undgaa ny Proviſorier. En Garanti, der virker paa den Maade, har jo i ſig ſelv intet indre Værd eller Subhold. Det ſkulde jo dog være en Garanti, der kunde ſaa nogenlunde hjælpe ogſaa dette Ting til at ſtaa faſt, hvor det kom til at dreje ſig om Spørgsmaal, der havde nogen alvorlig Betydning. Naar imidlertid den Tid kommer — og den kan jo komme — hvor Flertallet, navnlig i dette Ting, ikke længer er noget Flertal, ſaa er det jo et Spørgsmaal, hvorledes det da vil gaa. Jeg vil nu for mit Bedkommende paa dette Punkt ſige, at jeg mener ikke, at man bør rejſe nogen Forfatningskamp nu, jeg mener ikke, at man bør paa det, der nu er ſtet, ſøge at rejſe en voldsom Agitation, men jeg føler mig tillige fuldstændig overbevist om, at Kampen vil komme ganſte af ſig ſelv, uden at nogen ſom helſt behøver at lætte den i Gang. Kampen vil eſter min Overbeviſning ganſte ſimpelthen komme, om ikke ad anden Vej ſaa derigennem, at der fra Krigsbeſtyrelſens Side vil blive ſtillet Fordringer paa Finansloven med Henſyn til Forbvarſagens videre Udvikling, ſom dette Ting mener ikke at kunne gaa ind paa, og ſaa ſnart det ſter, ſaa ſnart der paa Finansloven kommer Punkter frem paa Militærvæſnets Omraade, ſom det andet Ting vil have, men ſom dette Ting ikke vil bevilge i fuldt Maal, ſaa er Konflikt ſtraks til Stede. Ja, hvis ſaa det Flertal, ſom nu er i dette Ting, ogſaa er Flertal til den Tid, undgaa man Konflikt ved at give eſter, men hvis dette Flertal ikke eksisterer ſom ſaadant til den Tid, hvis der er et andet Flertal, ſom jo meget let kan komme, bliver Spørgsmaalet, om dette andet Flertal ogſaa vil være ſaa redebont til at give eſter, og hvis det ikke giver eſter, ere vi jo midt ude i Spørgsmaalet om Proviſorierne igen, uden at denne Reſolution afgiver den allermindſte Garanti derimod. En Ting tør man dog maatte ſige, der garanteres ved dette, og det er, at det ikke bliver den 1ſte April, det gaar løs, men derimod den 1ſte Juni. Naa, jeg ſkal indrømme, der er noget vundet der-

ved, der er vundet det derved, at man ſaa faar en Tid til at ſe, om ikke de i det givne Tilfælde ophevede Gemytter kunne afvales, om man ikke kunne naa en fredelig Overenſtomſt, ſom jeg for øvrigt mener, at man altid burde af al Magt arbejde paa at naa. Men er man kommen ind i en Konfliktperiode, ind paa Spørgsmaal, ſom ſtaa Tingene stærkt imellem, tror jeg ikke, det i Længden vil viſe ſig, at diſſe to Maanedere i Virkelighed ville føre til noget andet Reſultat, og at man virkelig vil ſtaa anderledes til 1ſte Juni i ſaadanne Tider, end man i diſſe Tider har ſtaaet til 1ſte April. San bliver jo Spørgsmaalet: Hvorledes vil det da gaa? Ja, de tidligere Tidere Erfaring viſer os jo ſaa temmelig ſikkert, hvad der vil komme. Hvis Fortiden var bleven gjort op paa en anden Maade, kunde man maatte have gjort ſig grundet Haab om, at der, naar vi den 1ſte Juni kom i en Konfliktperiode, vilde komme noget andet, end vi have ſet i vore Tider, at der er kommet. Men eſter den Maade, hvorpaa Fortiden her er gjort op, tror jeg, man kan være temmelig ſikker paa, at der, naar en virkelig Konflikt indtræder, vil eſter 1ſte Juni komme akkurat det ſamme, ſom vi længe have ſet komme eſter den 1ſte April. — Skulde man nu imidlertid nøjes med den Betyggelſe, der kunde ligge i ſamſtemmende Udtalelſer af Rigsdagens to Ting, Udtalelſer, ſom den høje Regering jo egentlig talt ikke er bunden ved, og jo endnu ikke, i alt Fald ſaa vidt jeg ved, har udtalt ſig om — ſkulde man nu nøjes med enſlydende Udtalelſer af begge Rigsdagens Ting, forekommer det mig dog, at man maatte kunne være kommen noget videre, end man nu er i det foreliggende Forſlag til Beſlutning. Jeg ſkal villig indrømme, at da jeg førſte Gang hørte dette Forſlag oplæſe, var der meget deri, der tiltalte mig, og at det forekom mig, at det ikke var ſaa galt endda, men det laa vel deri, at jeg da kun førſte Djet paa ſelve de Punkter ſom Forſlaget omfattede, ſærlig dette med de to Maanedere. Efterhaanden ſom jeg tænkte mere og mere over dette Forſlag, og hvad det vilde føre med ſig, og hvad det betød, deſto mere gik det imidlertid op for mig, at det betød ſlet ingen Ting. Det forekom mig, at naar et ſaadant Forſlag endelig ſkulde vedtages, burde og maatte der noget mere ind deri. Ved Finanslovens førſte Behandling den 11e Oktober 1892 udtalte det ærede Medlem for Præſto Amts 6te Valgtreds (Boſſen) følgende — ſaa vidt jeg mindes de førſte Ord, jeg hørte fra det ærede Medlem her i Tinget, eſter at jeg var kommen her ind, og de vare ſom talte ud af